

किमात्मतत्त्वप्रकाशनेत्यत आह ज्ञानेन चात्मानमुपैतीति आत्मलाभान्नपरं विद्यते आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पुरुषः किमिच्छन्कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेदित्यादिशास्त्रादात्मप्राप्तिरेव परमपुरुषार्थ इति भावः विपक्षे दोषमाह अथेति अथेति पक्षांतरे अन्यथा आत्मज्ञानाभावेन आत्मनि पुरुषार्थत्वं बुद्ध्यावर्गफलानुकांक्षी भवति वृत्ते आत्मानं स्वस्वविषयोपहारमुखेनावृणोतीति वर्ग इन्द्रियगणस्तस्य प्रियं फलं विषयसुरवंतदाकांक्षी सन् अस्मिन् लोके कृतं यत्पुण्यं पापं वा तत्सर्वं परिगृह्य तं विद्याकर्मणी समन्वारभेत् पूर्वप्रज्ञाचेति श्रुतेः तं उक्तामंतमिति श्रुतिपदस्यार्थः अमुत्र स्वर्गे नरके वा तत्फलं सुखं दुःखं वा भुंक्ते ततः पुनरिमं मार्गं लोकं कर्मशेषेण उपैति तस्मिन् यावत्संपातमुषित्वाथैतमेवाध्वानं पुनर्निर्वर्तते तस्माद्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मण इत्यादि श्रुतिभ्यः संपतत्यनेनेति संपातः कर्म ॥ ९ ॥ नन्वेवंतर्हि स्वाध्यायप्रवचने एवेति नाकोमौ द्वल्यः तद्धितपस्तद्धितप इत्यादरेणाध्ययनाध्यापनयोर्मुख्यतपस्त्वश्रवणादस्तितयोरपि मोक्षहेतुत्वं तत्कथमुच्यते न छंदांसि वृजिनात्तारयंतीति मत्वा विद्वद्विद्वत्तपसोर्भेदमाह अस्मिन्निति अविदुषांतपसः फलं आमुष्मिकं विदुषां ब्राह्मणानां तु इमे एव लोकाः फलदाः ज्ञानं दृष्टफलमित्यर्थः कीदृशानां धात्वेतपसितिष्ठतां धात्वे धातव्ये कृत्यार्थे तवैकेकेन्यत्वन इति धाञस्त्वं अवश्यकर्तव्ये इत्यर्थः तच्च शमोदमस्तपः शौच

ज्ञानेन चात्मानमुपैति विद्वानथान्यथावर्गफलानुकांक्षी ॥ अस्मिन् कृतं तत्परिगृह्य सर्वममुत्र भुंक्ते पुनरेति मार्गम् ॥ ९ ॥ अस्मिन् लोके तपस्तपं फलमन्यत्र भुज्यते ॥ ब्राह्मणानामिमे लोका धात्वेतपसितिष्ठतां ॥ १० ॥ धृतराष्ट्र उवाच कथं समृद्धमसमृद्धं तपो भवति केवलं ॥ सनत्सुजाततद्ब्रूहि यथा विद्यामतद्वयं ॥ ११ ॥ सनत्सुजात उवाच निष्कल्मषं तपस्त्वेतत्केवलं परिचक्षते ॥ एतत्समृद्धमप्युद्धं तपो भवति केवलं ॥ १२ ॥ तपो मूलमिदं सर्वं यन्मां पृच्छसि क्षत्रिय ॥ तपसा वै दविद्वांसः परं त्वमृतमाप्नुयुः ॥ १३ ॥ धृतराष्ट्र उवाच कल्मषं तपसो ब्रूहि श्रुतं निष्कल्मषं तपः ॥ सनत्सुजातयेनेदं विद्यां गुह्यं सनातनं ॥ १४ ॥ सनत्सुजात उवाच क्रोधादयो द्वादश यस्य दोषास्तथानृशं सानि दशत्रिराजन् ॥ धर्मादयो द्वादशैते पितृणां शास्त्रे गुणायै विदिता द्विजानां ॥ १५ ॥

मिति प्रागेवोक्तं दृढेतपसीति पाठे स्पष्टोर्थः ॥ १० ॥ समृद्धं विदुषः असमृद्धं अविदुषश्च एकमेव तपः केवलं शुद्धं सत्कथं द्वैविध्यं प्राप्नोतीति पृच्छति कथमिति ॥ ११ ॥ उत्तरमाह निष्कल्मषमिति कल्मषं कामः श्रद्धादिराहित्यं च तद्रहितं तपः केवलं कैवल्यसाधनत्वात् केवलमित्युच्यते तदेव श्रद्धाद्युपेतमपि सकामं चेत् समृद्धमित्युच्यते यत्तु केवलं दंभार्थमेव क्रियेत तद्दृढं तथा च श्रुतौ यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदादौ ववीर्यवत्तरं भवतीति तत्प्रत्ययश्रुतेर्विद्याहीनस्यापि तपसो वीर्यवत्त्वावगमाद्दृढत्वं गम्यते ॥ १२ ॥ तप एव प्रशंसति तप इति इदं सर्वं भोग्यं तपो मूलं तपः प्राप्यं परं अमृतं मुक्तिं ॥ १३ ॥ ननु निष्कल्मषं तपः श्रुतं तत्र किं तत्किल्बिषं यद्रहितेन तपसा सनातनं गुह्यं ब्रह्मविद्यां जानीयामिति पृच्छति कल्मषमिति ॥ १४ ॥ तदेवाह क्रोधादय इति क्रोधादिगणो द्वादशकः दशत्रिंशदशेत्यर्थः तावान् नृशंसवर्गश्च तपसः कल्मषं धर्मादिगणविरुद्धत्वात् तद्रहितधर्माद्युपेतं तपो निष्कल्मषं मोक्षहेतुरित्यर्थः पितृणां वंशकर्तृणां मन्वादीनां आतताना इत्यपि पाठः ॥ १५ ॥